



Reflex 4. årg. nr. 16, december 2011 57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Kell Ivan T Thygesen og Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe In-Design. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2011, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
Webside: 57nord.dk/tidsskrift.php




ISSN: 1903-0738



Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Karen Stoltze (sidst med i nr. 8)
& Birger Juel Jensen (foto) (sidst med i nr. 15)
- 3 Poul Lynggaard Damgaard (sidst med i nr. 15)
- 5 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 15)
- 10 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 15)
- 11 Arash Sharifzadeh Abdi (sidst med i nr. 10)
- 14 Tine Grandjean (første gang med i Reflex)
- 17 J Nyd (sidst med i nr. 15) 
- 19 Mikkel Grøn (sidst med i nr. 15)
- 20 Jonas Reppel (første gang med i Reflex)
- 23 Kamal Ahmane (sidst med i nr. 13)
- 25 Mogens Bynkou Nielsen (sidst med i nr. 15)
- 28 Sophie Klahn (sidst med i nr. 9)
- 29 Søren Gehlert Schmidt (første gang med i Reflex)
- 32 Thorvald Berthelsen (sidst med i nr. 14)
- 37 Kenneth Krabat (sidst med i nr. 14)

Grafik

- Forside Kell Ivan T Thygesen (foto)
- Kolofon Kell Ivan T Thygesen (tegning)
- Side 9 Jan Nygaard (foto)
- Bagside Karen Stoltze (foto)

Indlejrede medier



Sider som har 'film-ikonet' indeholder filmsekvens
Sider som har 'højtaler-ikonet' indeholder lydsekvens
Kan afspilles i Adobe Reader 9.0 og nyere
og forudsætter Apple Quicktime installeret
Mediesekvensen afspilles ved klik på billede/teksten på selve siden

Skyer holder vagt over horisonten
græshopperne spiller tørre toner
august låner himmel fra september





Porøs konstruktion

Jeg står i vejen, måske er det størrelsen på mit korpus, der konfronterer de besøgende. En anden går taktfast frem og tilbage foran vinduet som dirigent. Svævende fugle er blæserne i orkestergraven. Mand siddende foran væggen spejles på murens yderside indtil dette hele former en vindeltrappe eller rygsøjlen på et fortidsdyr. Knogler hængende i tråde fra loftet danner en flyver et andet sted i byen. Douglas DC-3 i en sløjfestrøms minutløse forankring. Beton forliser i bjergenes folder på dirigentens kjole og hvidt.

Brakmark

En undulat nipper til en skakbrik på samme måde, som den har nappet en sovende stormester i øret. En dreng og en pige spiller skak i et skibsskrog for senere at spille på en stille villavej. På vej gennem et bjergpas på Balkan sidder buschaufføren bag rattet, og spiller skak med en passager, som har fjernet de bagerste sæder, så børnene kan spille bold der. Undulaten bevæger sig tværs over brættet uden at vælte en brik. Andet forsøg viser, at det blot var en tilfældighed.



Trafik og flora

Vi finkæmmer vores viljer, og former dem som liljer. Strukturer foldes ud i asfaltveje, som falder som blomsters blade på landskabet. Tilstræbte kurver i billistens syner, der forsvinder før de kan vejes i drømmene, som svares af de smidte buketter, der forfalder i farveorgie. Tanken er måden nuet skjuler evige linjer. Glemte i mulden er vore destinationer.

Positioner

Højt i et bjergpas ligger stedet, hvis nervøse åndedræt er bestemt af vinden. Svimlende tinder og tanker i stenene. En mur, hvis sten ligner en flok dyr i det fjerne. Ikke mange mennesker bor her, men få steder stiger røgen fra hytterne i byen, hvor menneskene står op. Aldrig liggende, af og til i forskellige vinkler. Forskellige ansigter i tyve samtaler. Når menneskene er tomme fyldes de på ny i en lille oplevelse af helhed. Ingen tør sige, at her har ingen skabt noget.



Luftens bevingede betvingere

arme fugl	folk af larm
hvor er dine arme	hvor gemmer I jeres vinger
der giver mennesket	I mestrer teknik
friheden	aerodynamik
til at skabe	fra termisk larm
til at bruge værktøj	fra himmel til jord
mangfoldigt at herske over jorden	dine arme hjælper dig ynkværdigt
med værktøj	under himlen
behændigt at skabe	vil jeg op eller ned
bygge og bo	hid eller did
kurtisere og kro	med baghånden
jeg bruger mit hoved	jeg blot bøjer en fjer
og dertil jeg har	kun arme på jord
et argument så spidst	dog på himlen en mester



Eksistentiel legitimitet

Jeg efterspørger,
køber mig fred
og legitimitet,
for ikke at udstille
min inkompetence for
universets gåde.

Glædespigen m/k
sælger mig aflad
og diskretion,
for ikke at klandre
min inkompetence for
eksistensens nåde.



Heltekvadre

Et betroet job holder hjertet rent og tanken klar fri for tungsind	Et lydigt hjerte hamrer selvværdet op fra 0 til kendt til ydmyghed
---	---

Et splitsekund hælder tilliden til eget selv fra 100 til kold	Til perfektion helten udfører det job som ingen tør nogen betro
--	--



Oplysningsoktav

Fortrædeligheds åg
rygrads
rettesnor

Verdens bølgeslag
opbyggelses
forløsning

Vredens kølleslag,
ophobnings
udløsning

Fremtids vogtere
nærværende
retsindig

Velmagts vildskab
overvurderings
undladelse

Vankundigheds sejr,
ophævelsers
forbandelse

Fremtids visioner
afventende
bortvendt

Forsynets valgte
vankelmodig
velstandsmager





Han står på hænder op ad døren til det lille blå værelse, da hun kommer hjem.
Hun tømmer opvaskemaskinen og dækker bord. Så opdager hun, at han står på
hænder op ad døren til det lille blå værelse. [A lot of things went wrong that day.]
Blodet til hovedet . Blodet til hovedet. Øjnene bevæger sig parvist væk fra servicet,
rammer kroppen ved døren og forsvinder under hysteriske råb ude i haven.

Nu kommer tiden, hvor det er glat under hjulene, der ganske uskyldigt følger
motorens vilje. "God aften", siger chaufføren til hvem der har lyst.



Kig på dit ur!

Kig på dit ur
Diktatur
Tikker som et ur

Det' din tur
Den ligger på lur
Blød totur

Den er sur
Bygger en mur
Er på retur

En karikatur
Må holdes i bur
Når den er sur

Vær en Ben Hur
Et vækkeur
Det' din natur

En kultur
Står for tur
Demokratur

Kun litteratur
Med muskulatur
Kan gør kur

Det der dur
Er bare pur
Et tastatur

Som en figur
Vågn fra din lur
Uden censur

Og

Kig på dit ur
Diktatur
Tikker som et ur



Den Indre Bro

Ridder Rap, ridder Ro
Som vi rokker Indre Bro
Ikke glad for CO2
Kigger gerne DR2

Vesterbro, stimulus
Nørrebro i radius
Frederiksberg og Østerbro
Sø på sø om habitus

Metroen er ganske ny
Dans og fest i næ og ny
Biler gemt væk i niveau
Hjertet kalder Indre Ro

Dam dam dam, bom bom bom bom
Alle vil Det Indre Rum
Bom bom bom, dam dam dam dam
Alle vil den City skam

For det ganske danske land
Folket over ø og vand
Indre By er Mekka By
Som må ses af alle mand

Der er ingen Indre Mur
Om det fine i kultur
Af købmanden får man tur
Lig på lur, tjek dit ur!



De må kradse i demokrati

I et sakristi
Fylt med supremati
Krydret med diplomati
Og lidt antipati
Efter teokrati
Og lidt aristokrati
Som en profeti
Opstod demokrati

Kald det sympati
Eller psykopati
Som tysk demokrati
Et folkets parti
Der ku' tælle til ti

Et socialt demokrati
Folkebureaukrati
Som et diktatur i
Borgerskabets parti

Nu må du ta' parti
I et godt parti
Smurt i plutokrati
I et folkevalgt parti
Det' din garanti
At stå midt i

Du kommer på top ti
I folkets parti
En svinesti
I politisk parti

Demokrati, ja, alle VI
Et stort dynasti
Der giver amnesti
Til dem VI ka' li'

Artiskok

Oh fryd at være kokken
Som tilbereder artiskokken
Ved bordets og vinens glæde
Vil de elskende lade den afklæde
Dyppet i smør, blad for blad
Ind til det dybeste hjertes kvad
Se det er kærlighedens mad

Mandel

Mandler søde og to af de bitre
fugtige kirtler i munden de sitre
Amygdalas forsvar vil forvitre
Dine sanser står frem og glitre

Æblet

Evas forbudne frugt
Ophøjet til kind og til balle
Plukkes fra træet i dråber af fugt
Med ønsket om uskyldighedens kalde
I biddet vil spredes den klare og lifligste duft
vidende at, den ærbare kvinde, for dette må falde

Rødkål i blomst, hvilket liv
som blomsten og bien bestøver
giver dig alt du behøver
Purpur for sundhed og vitalitet
I grøntriget intet lignende er set

En slags ...

Du har mistet mig
som jeg
aldrig mister dig
da jeg ej har haft
Den glidning af dit æg
forblev en drøm
om alt du ikke
drømmer
Ud af det hvide tidlige fedt
blottet i det sitrende blå lys
for evigt dysbiotisk
Du har mig kun i formaliteternes
mindste formåen
som også pinagtigt
forløsende
glider ud

Anima/Animus

Som diamanten reflekterende solens lys
Reverseres i dens smertelige skær
Så komprimeret at ingen kommer nær

Perlemorsemotioner i bløddyret abalone
Stærk af sin art, men ak, kun i sin skal
Skrøbeligheden bringer til fald

Slag

Slåengrenen i dushet fugt
Bittersøde eksistenser
minder om at jeg er i live
Pulserer i livets frekvenser
eventyr og mareridt de blive

Erobringer

Én lever i reptilens sfære
drages bestandigt mod flere
Erobringer gøres i flok
Besejrer næppe nogensinde nok

En anden lever i hjertets tro
erobre helst hvor intet kan gro
holder naivt, nådesløst fast
drømme i kærlighedens last



Smileord

lille pige smiler til dig
varme fjerner split fokus
hænder tigger; blikke undgås
tanks medico aktivering
havet stiger; tårer falder
fixér samfundsmecha!
gled i muddergrøft; bankpakning?
lille pige leger med vand



Dødeord

så præget, lig vi dør sådan
læsten sætter skuespillet
blinde lægger vægtene stramt
mange månehav venter
udfordringen viddet i jer
læg vægten på al åbenhed
slet alle bånd hjælper jer der
ethvert månehav blir vild eng





Graveord

Solen skinner i dig altid

lyset i begge ender =

holder det ikke længe nok

henter næst fra dybet i ro

hvorn det holder der ved kanten

må være i roen længe

Samler andet op end lys her

og mørke, sylle vælter frem



Biblioteksmusen

Bøgerne var ved at falde ud af reolerne, stille gik vinduet op og en stille blæste ind i over biblioteksmusens læber der smagte af jordbær. Idet hun havde brugt resten af læbepomaden. Forårets blomster var brudt op igennem rosenbedet der stod ubarberet hen og blomsterne dansede i vinden og en kvinde gik forbi med tomme flasker buldrende i posen der var fuldt af cola, der i Kina kaldes Solens smil. Hun skruede låget af en af flaskerne og duftede af fantastiske efterårs kolanødder. Kvinden gik stille videre ind på biblioteket. Hun tastede sit huskede nummer ind på den digitale lås på døren. Hun nynnede og satte sig ned imellem to sæder der duftede af gammel ko hud. Fra det fjerne kunne man høre en knallert brumme som et orkester som en stille hilsen, til vennerne der cirkulerede forbi med noget gammelt rav han havde til salg. Hvis ikke det havde været for den honningsværmer der lagde an til landing på den åbnede bog og kyssede papiret. Ville det nok ikke havde været så svært at fornøje sig ved biblioteket der stille lå hen i sagtnodige lyde som listemarch og bibliotekarmuserne der lever af at slikke tryksværte af papiret. Stille gik en kvinde sagte af sted til kopimaskinen og kopierede kompendierne til hendes universitetsopgave. For

hvert papir der blev født ud af kopimaskinen gik der et sug igennem hendes krop og hendes latter fyldte rummet som en svaevinge der hyler over Mariager fjord. Når man så på en biblioteksmuse, måtte man ikke stille sig op på en stol, for så kravlede den op af benet og satte den sig til at gumle i ens tøj, indtil den fandt ind til et størrelsesnummer eller en vaskevejledning. gerne med lidt sved på, sved er dens svar på tilberedning. Hvis man sætter en fælde med ost op, kunne den finde på at gnave huller i bøger og gemme fælden deri, spørg du bare den tungeløse bibliotekar ved han, at man ikke selv skal begynde at kopiere bibliotekarmusens adfærd. Må man stille sig til tilfreds med den duft der stiger op fra bøgerne. Som en blanding af gammel fældet træ blandet, med limens klistrede kys. I hjørnet sad en Poet med kastanjebrune øjne og slikkede sig om munden mens han satte sig til at glide dagsvaks i håret og satte fingeraftryk på siderne og satte sig til at skrive i sin blå notesbog og lagde sin røde kuglepen til at stivne i stedet for at sagtne farten i sine øjne der læse og lod sit blik vandre over siderne i Rosens Navn. Men alt han vidste var sit ensomme halleluja der sagte kunne høres fra hans hoved telefonen til hans nye øre telefon. De vilde roser groede en tiendedel millimeter idet vandet fra Guds venstre

øje brød igennem skyerne og vaklende lagde han sig til at sove imellem sit skaberværk på en anden planet i et andet univers. Der stille spirer som en bønnestager der gror oppefra og bryder igennem de dugvåde mørkerøde skyer der stille går til kiropaktor for at få rystet dampen af sig. Sagte gav det hele til at give mening for poeten der ny havde givet sig til at forfatte denne bog, hvis sider der giver et vindpust som når en honningsværmer en dag kysser dine læber, og du finder disse. Digte der spirer frem i et lille land gør digteren fattig. Derfor sad han nu hver dag og skrev alle sine 432 digte om til prosa. For at sangene kunne danne efterklang i hans ører. Tiden stod nærmest stille som om han mediterede på et blindt punkt der gav ham til at stirre tom ud i biblioteket. Han gik om til den blankpolerede skanke og satte sig til at vifte med blanke smilende stedets luftspejlingen for klove mennesker der aldrig keder sig. Han greb ned i skuldertasken lod håndens hud glide ned forbi graffiti dåsen og lagde sig til at være stille et kort øjeblik, før den knyttede næven til en tom hånd fuldt med ar efter at have fældet træ igennem en hel sommer sammen med sin gamle bedstefar. Somme tider er det bedre at være hurtig end at tælle sine skridt på en vandrende gang igennem de vibrerende storetæer der var klemte i tennis

Hvad vil himlen

og skyerne skrider
og slynger regndråber fra sig
Hvad vil himlen
og kronhjorte brøler i bøgeskove
og fugle pakker sydfrugterne
flygter mod syden
med næbene sat op efter
et andet sted at hænge ud
et sted
hvor solen ikke er iskold
og kun tænker på sig selv
Hvad vil himlen
nat og dag ligner hinanden
røde og gule blade
snefnug og brusende blæste
venter et sted
hvor sommeren aldrig
har været

Hvad vil himlen
regnen drukner det grønne græs
og bukker træernes rødder
solen gløder et sted
hvor den aldrig skulle have været
Hvad vil himlen
nu står efteråret
med sine røde tunge
og slikker op af vejret
mens pindsvinet
finder mad
og solsorten sidder på en telefonpæl
og synger
en deprimeret blues
Hvad vil himlen
den vil gøre alt
for både mine digte
og mine øjne

Udenfor hælder
himlen grå skyer
ud over tagene
og så er det tid
til endnu et digt

Årstidernes konstante skift

bladenes rullende blues
og blæstens hidsige vejrtrækninger
Det er Poesi
timer, sekunder, minutter,
dagene, uger, månederne,
rynkerne i ansigtet på mormor
og rynkerne i ansigterne på træerne
og revnerne i barndomsbyens bygninger
og ansigtet i spejlbilledet
Det er Poesi
blå vogne væltende igennem Christianshavn
jyde panser bag rettet
på jagt efter pushere
Det er Poesi
skyerne drivende
og dis om druknede rustne cykler
i Nørrebros søer
og folk der falder ud af byen
med sprut brændende i blodet
og storby spillende bag øjnene
Det er Poesi
kærligheden til den eneste ene
og dagene sammen med hende

på sengen på sofaen
på gaden på ture ud i verden
på røven og på hoved
og på hinanden
Det er poesi
gården udenfor mit vindue
den sorte kat der sidder på terrassen
og børnene der larmer af helvedes til
Det er poesi
himlen der ligner en grå klat dyng
vandet der koger i køkkenet
hendes mund der taler og tiltaler mig
og jeg der tilpasser mig den
og digtene der løber fra fingrene
og hverdagen der hylér
som en vild høg af et løbende bytte
Det er poesi
alt er aldrig andet end poesi
og aldrig har intet været andet end
poesi
og poesi er derfor alt
oh
Det er poesi



Nu er jeg dansker

Nu ved jeg en masse om Danmark
Jeg ved at dronning Margrethe er vores monark
At landets hovedstad er København
Og Dannebrog er flagets navn

Jeg ved at Danmark er en nation, som er rig
Men på gaderne sælges der Hus Forbi
Den danske grundlovsdag vil jeg altid fejre
Og vil juble over landsholdets sejr

Jeg ved at grundloven ikke tillader censur
Men nogle vil spærre ytringsfriheden inde i et bur
Jeg ved, at Danmark har en mangfoldig kultur
Og er berømt for sin fine arkitektur

Jeg ved, at lovgivningen beskytter mod diskrimination
Og man har ret til at dyrke sin religion
I 70'erne fik kvinder adgang til fri abort
Jeg ved at jeg ikke må arbejde sort

Jeg ved at i 1848 blev enevælden afskaffet
At Christiansborg er folketingets hus
Jeg ved, at vore kære ministre lever i sus og dus
Og om indvandrere mangler der konsensus

Grundtvig og folkehøjskoler har noget i fællesskab
Søren Kirkegaard er kendt for sit forfatterskab
Rødstømpebevægelsen er ligestilling mellem mænd og kvinder
Jeg ved, at nogle bedragere er faldet fra ærens tinder
At der ikke må indgås ægteskaber mellem fætre og kusiner
Og danskere er glade lige så snart solen skinner

Jeg ved at Ludvig Holberg skrev Jeppe på bjerget
Og Danmarks top hedder Himmelbjerget
Den Grimme Ælling har HC Andersen skrevet
Se hvor gode til dansk jeg er blevet

Jeg ved, at i 1992 vandt Danmark EM i fodbold
Og i 1997 vandt kvinderne VM i håndbold
Jeg ved i hvilken landsdel Århus ligger
Og i nattelivet føler man sig næppe sikker

Jeg ved at Storebæltsbroen forbinder Fyn og Sjælland
Og Danmark har landegrænse med Tyskland
Jeg ved at vikingerne rejste med skibe
Men deres plyndringer kan jeg slet ikke begribe

Jeg ved at der er fem regioner
Og Kristendom, Islam og Jødedom er de største religioner
Jeg ved, at i Danmark er der repræsentativt demokrati
Men der er nogle mennesker, som prædiker teokrati



Jeg ved at det er legalt at danne et trossamfund
Men der er retrograde og mørke kræfter
Den berømte organisation er ganske immun
Og visse imamer spiller samfundets hyrder
Jeg ved at nogle råber længe leve Hitler
Og af deres demonstrationer har vi set nogle kapitler

Jeg ved at det kniber med integration
Og der blev indført en selektiv immigration
Jeg ved at vintervejret altid plager
Og indvandrere tager danskernes saft og kager

Nu er jeg blevet dansker
Det fejrer jeg med pomp og pragt
Det jeg ved om Det yndige Land hermed sagt
Jeg føler mig veltilpas
Og snart får jeg mit danske pas
Det tager jeg imod med kyshånd
Jeg vil elske Danmark indtil jeg opgiver min ånd



vejens sydlige græsplet duver
den første enke træder rosinerne ned
hun er blid ved den lamme guldsmed

længere kyndelmisse
større bækforeller
mere opblæste vaskeriejere

pindsvin pippet
måne glipper
al musik
er bengalsk

de bryske er dorske
men de flyvske er tro
og de stækkede står under pilen



folks sofa er milevid
deres ur punkterer tiden
i krogene vandrer deres habengut

hvorfor knuges det byrdefulde
når det spedalske end ikke graves
og det røgede for længst er lagt bagud

den rosa underkop bævrede
da han lå på den blå ottoman
som en rygende dværg i poncho

knivkasterne i smøgen
de herligste morgener forneden
ruderne slog med en vis stramhed
vi stakkede møg



En julehistorie ”JULETOGET”

Perronen var proppet med glade mennesker. Alle skulle de på juleferie og holde jul med deres kære. Der var en råben og skrigen, alt imens julemanden gik rundt og sagde ho ho og klappede de små børn på hovederne.

Ingrid havde svært ved at finde julestemningen frem. Den sidste tid havde hun rendt i alle forretninger for at købe julegaver. Selvfølgelig var hun i sidste øjeblik og julekortene, dem erstattede hun i år med e-mail kort. Godt nok var det ikke så personligt, men tiden – ja den gled fra hende og det var jo også tidens udvikling. Var hun blevet enig med sig selv om.

Efter at have fundet en plads i toget, satte hun sig godt til rette. Fik med møjje og besvær placeret sine pakker og bagage. Sidemanden var en stor kraftig herre. Ingrid måtte trække armene tæt til sig, hvis hun skulle have bare lidt plads. Overfor hende sad en mor med to små børn. Den ene var ikke så gammel og sad derfor på moderens skød. Ved siden af sad en dreng på omkring 8 år. Han så meget velfornøjet ud over alt denne julestemning. Hans øjne strålede, og havde da også i dagens

anledning fået en rød nissehue på.

Toget satte i gang og kørte gennem landskabet. Overalt var der hvidklædte marker og huse. Ingrid var træt. Sad apatisk og så ud af vinduet, imens hun repeterede for sig selv, om hun nu havde husket det hele. Det havde hun vist. Manglede der noget, var det bare ærgerligt.

Der gik ikke lang tid før end billetkontrolløren kom for at se billetter. Han var i mægtigt humør og havde udskiftet sin kasket med en nissehue, som kunne lyse i spidsen af huen. Dette vakte stor jubel blandt passagererne. Ingrid syntes nu ikke at det var særligt morsomt. Hun havde bestilt sin billet for længe siden. Ville være sikker på at få plads og til billig ”orange” pris. Julen var dyr nok i forvejen, så hvorfor ikke spare, hvor der spares kunne.

Snart kom han til Ingrids plads. Selvsikkert kiggede hun i tasken, for at finde billetten frem. Hun rodede og rodede. Blev efterhånden mere og mere febrilsk. Hvor var den nu. Blodet steg hende til ansigtet og alles øjne var rettet mod hende. Hun gravede i lommerne, kiggede i pungen for til

sidst at tømme alt indholdet fra tasken ned på sit skød. Puha, hvor var det pinligt. Ingrid var nu, så hun dirrede af nervøsitet. Havde mest lyst til at tude. Men hun fandt den ikke. Undskyldende forklarede hun, at den skam var købt og betalt, men nok hang hjemme på køleskabsdøren. Men der var ingen nåde – heller ikke fordi det var jul og kontrolløren var i julehumør.

Han tog en blok og pen frem.

” Ja lille frue, så koster det dem en bøde på 500 kroner og en ny billet, og det skal betales med det samme. I øvrigt sidder De på en reserveret plads. Den herre, som står ved min side, har reservation på deres plads”.

Ingrid havde ingen kontanter, havde brugt de sidste på julegaver. Han tog ikke imod dankort, så hun måtte skrive en check. Forvirret, undskyldende og opgivende fik hun herefter samlet al sin bagage og forlod modvilligt og rødglødende sin plads.

Resten af rejsen stod hun op, mast mellem alle mulige mennesker med pakker og bagage.

Der var altså noget, hun havde glemt.



*

En formiddag i Nancy, vinteren har været hård ved kvæget og regnen driver gæk med kloaksystemet.

Du kommer silende gennem en regn. Jeg vakler mellem at forstå.

*

En pige, der venter på Nørrebro Station, skal til samme koncert som dig. Det ses på T-shirten. Hun smiler lidt forlegent, mens hun fumler med sin mobile musikanordning. I hører det samme nummer og smiler afmålt mod hinanden.

Lykken er svært bevogtet.



*

Om aftenen er der med eet fyldt med larver nede i vaskekælderens. Det er meget forskellige larver, det er slet ikke det. Og forskellige farver.

I ly af natten vælger du et par af de mest lysende ud. Du sætter dem på hendes vindue som en særskilt form for graffiti. I morgen lyser de hendes ansigt op. Det var det, du ville.

*

Det er ikke koldt nok til at gå med jakke endnu. Du længes lidt efter jakken, der har altid været noget dér. Inde under et ærme har du gemt en gammel sporvognsbillet.

Jeg kan ikke gi' flere clues nu.



*

To piger, som ellers havde svoret at hade hinanden for evigt, sad en onsdag og holdt hinanden i hånden på en café i Kolding.

Vi vil altid noget, vi ikke vil.

*

Magter du vinteren om sommeren? Jeg går blå gennem bål.





Indfald

Mit barn sidder og læser for mig,
der som barn sidder og læser for min mor,
der som barn sidder og læser som model for
sin far...
Vi går ind i billeder for at finde ud...

Lang lunte, kort lunte...

Tanken snegler sig
over barberblade som
ordet erindring
eller kærlighed
den tørre luft selvantænder
nuet sprutter til alle sider

Klaustrofobisk åbning

En rejses regnbuer
nedskudt før de begynder
Ukueligt strålebundt
gennem skydækket
veksler nuet i
en dobbelt salto for fremtiden
Indkredset i den hvide verden
ender murene





Drømmefanger i stormens øje

Eddersten på spring
over stokrosers gashale
før bardommens kometnedslag

Det var nu lupiner
er en erindringskorrektio
helt uden grøftekanter
hylende som min overkørte hund
på trillebør gennem årenes hulveje

En måge drømmer
sin fremtid i et hav af
stivnet flødeskum

Ved rekylet af pludselig vindstille
går øjeblikket af led

Deja deja vu

Gamle videofilm
med døden i forgrunden
Forsøger at smyge mig
omkring den
ind til jer
I trækker på skuldrene
og taler til nogen bag mig
Zapper videre til
datterens afdansningsbal i gå
med hendes boblende
kommentarer i øret -
Meningen med meningen
fader ud og ind -
og går ud
i sommernatten





Id

NUL/ALT

Vil du skulle have noget med? råbte hun ned ad kældertrappen, hvilket forskrækker ham så meget, at skruetrækkeren smuttede, ind i musklen mellem tommel og pegefinger, og i flugt fra smerten er han trådt baglæns, og baghovedet kollideret med converter-boardet i rack-skabet, som netop må stå dér for ikke at være for langt til skruestikken, når ledningerne skulle loddes i de 10000 interimistiske samlinger i hans kommende, nye dommedagsmaskine, der har gjort alle uvenligtsindede ude af stand til at høre, hvad andre sagde. Så han er dømt til ikke at svare tidsnok.

Ordene som stiger af meningsløshed overgår til nye tilstande ved mødet med vandet der siver af dæmningen.

Hvis det var muligt at være en ugle og kunne dreje hovedet hele vejen rundt og så alligevel kun være interesseret i mus og kopulation én gang om året så fanden stå i at kunne dreje hovedet hele vejen rundt og se i mørke og være regnet for

klogere end klog og blive set på med venlighed og beundring af alle, der aldrig selv er blevet angrebet af en ugle eller har overværet mus blive genopkastet til verden uden indhold.

Inde i ordene om mig er der tomt.

Hans ben er stormflod, regn hans overkrop, alverdens tordenstorme er sådan han trækker vejret, hans albuer er sne og knæene hagl som tennisbolde, hans køn enhver tsunami eller forårsflod, umulig at forudsige, sådan er han, kan kun forholdes til, det er længslen efter hende, der driver ham til at bevæge sig. Verden venter sig meget af ham.

Vist står tiden stille, men ér det noget at prale af, når Jorden bevæger sig med et hundrede fire tusinde kilometer i timen? Og har tiden med? Lykken står for skud, den har målskive malet på maven. Haha, det var morsomt. Endelig noget, der ér!

Oh no, sir, there is not a place in the world I would rather be, than here - this is my fear, this is where I come alive, this is where I navigate the waters of all that is detrimental

to my survival, why, then, why should I go home, even pretending that such a place exist, the cosy comforts of couch and poodle, homey wife, homey children, all obeying the laws of good, Christian civilisation: Thou shalt not fear, who believeth in the Lord? You see, I do not. Believe in the Lord, that is, but fear... Fear I believe in, and that will... well, just let's meet under the bridge, shall we!?

Hvad du hakker af stenen, er dit for evigt; ikke dét, der bliver tilbage.

Der er intet derude. Det er alt sammen hér! Han peger på sin tinding. Tiden er ikke til forsinkelse, kun fortabelse! Og så danser han hen ad stien som en galning, mens han skriger som en abe. Og et sekund senere er han væk. Og lyden, da han rammer ravinebunden, er lyden af en moden vandmelon mod et betongulv, hvis du nogen sinde har hørt dét? Det er ikke art.

Forestiller mig, det er sådan her det er at sidde i fængsel. Hvor jeg dog ikke ville kunne låse og låse døren op efter behov selv, men det er ikke nøglen, der bringer tanken om at skulle fylde alle vågne timer med noget, give hvert

minut mening, det kan selvfølgelig hvert minut ikke rumme, måske nogle timer hver dag, minutterne naturligt eller med omtanke eller besvær hægtet sammen til perioder med indeholdt mening - som et fast arbejde med opstigningsritualer, mad og sociale relationer, transport til arbejdspladsen, otte timers forudgiven problemløsning, hjemtransport, sociale relationer, mad, og så først dér spørgsmålet om "hvad så nu?" - med den forskel, at perioderne i fængslet er kortere, ingen lykkelige relationer, ingen transporttid, ingen morgenritualer som kan fraviges og ud af fravigelsen skabe anderledes dage og følelsen af selvbestemmelse, bare blive i sengen, f.eks., vel dét, fængslet handler om. Straf. Ikke bare forvaring. Straf. At den fængslede skal forstå tabet af indflydelse, der kommer af at have forbrudt sig. At dér ikke naturligt gives indhold til hver en time og hvert et minut, at lidelsen som er straffen er følelsen af meningsløshed og uanet tid til refleksion. Jo hårdere dom, desto større refleksionstvang og tilsvarende større nødvendighed af at skabe nye mønstre, der giver mening. Regne alle begivenheder større. Følge hvert et muligt behov ind i detaljen. Hvilket jo er sådan, det er at være fri. Forestiller mig, at jeg låste døren og kastede nøglen ud af vinduet

jeg tror jeg ville skuffe dig

